

ДЖЕФРИ АРЧЪР

САМО ИМИТАЦИЯ

Превод от английски: Теодора Божилчева, 2009

chitanka.info

Джералд Хаскинс и Уолтър Рамсботъм ядяха корнфлейкс от една година.

— Разменям моя Военен кръст и Ордена за забележителни заслуги за твоя Кръст „Виктория“ — предложи Уолтър една сутрин на път за училище.

— Няма начин — отвърна Джералд. — При това ти трябват десет опаковки, за да получиш Кръста „Виктория“, а за Военен кръст и Орден за забележителни заслуги — само две.

Джералд продължи да колекционира опаковки, докато не събра всички медали, показани на гърба на пакета.

Уолтър така и не се сдоби с Кръста „Виктория“.

Според Анджела Бредбъри и двамата бяха глупаци.

— Та това са само имитации — все им повтаряше тя, — не са истински, а мен ме интересуват само истинските неща — надменно завършваше.

По това време нито Джералд, нито Уолтър се интересуваха от мнението ѝ. Двете момчета все още се вълнуваха повече от медали, отколкото от противоположния пол.

Офертата на „Келогс“ с медалите приключи на първи януари 1950 г. точно когато Джералд успя да си попълни колекцията.

Уолтър се отказа да яде корнфлейкс.

Пред децата от петдесетте се отвори възможността да открият света на „Мекано“. От „Мекано“ настояваха да се ядат още повече корнфлейкс и само за година Джералд беше съbral такъв комплект, с който можеше да построи мостове, понтони, кранове и дори офис сграда.

Семейството на Джералд великодушно продължи да дъвче корнфлейкс, но когато той съобщи, че иска да построи цял град — несъмнено последната оферта в „Келогс“ — се наложи почти всичките му приятели от пети клас на гимназията „Хъл“ да му помогнат в поглъщането на достатъчно количество зърнени закуски, за да осъществи амбицията си.

Уолтър Рамсботъм отказа да му помага.

Помощта на Анджела Бредбъри така и не бе поискана.

Всеки от тримата продължи по пътя си.

След две години Джералд Хаскинс го приеха в университета Дърам и никой не се учуди, когато той избра инженерните науки, а като свое хоби посочи събирането на медали.

Уолтър Рамсботъм постъпи при баща си в семейната бижутерийна фирма и започна да ухажва Анджела Бредбъри.

По време на пролетната ваканция през втората година на Джералд в Дърам пътищата му отново се пресякоха с тези на Уолтър и Анджела. Седяха на един ред на концерт на Бах в залата на кметството на Хъл. През антракта Уолтър го осведоми, че току-що са се сгодили, но още не са определили дата за сватбата.

Джералд не беше виждал Анджела от години, но този път се вслуша в мнението й, защото също като Уолтър и той се влюби в нея.

Замени яденето на корнфлейкс с упорити покани за вечеря към Анджела в опит да я отнеме от стария си съперник.

Джералд отбелаяз още една победа, когато Анджела върна годежния пръстен на Уолтър няколко дни преди Коледа.

Уолтър разказваше навсякъде, че Джералд искал да се ожени за Анджела само защото баща й бил председател на градския градоустройствен комитет на Хъл и се надява да получи пост в съвета, след като завърши Дърам. Когато поканите бяха разпратени, Уолтър не фигурираше в списъка.

Господин и госпожа Хаскинс отидоха в Мултавия за медения си месец отчасти защото не можеха да си позволяят Ница и не искаха да ходят в Клийторпс. А и местният туристически агент правеше специални оферти на тези, които пожелаеха да посетят миниатюрното кралство между Австрия и Чехословакия.

Когато младоженците пристигнаха в хотела си в столицата Теске, разбраха защо цените бяха толкова умерени.

През петдесет и девета Мултавия преминаваше през криза на идентичността, като се опитваше да се нагоди към поредното споразумение, изгответо от холандски адвокат в Женева, написано на френски, но съобразено с руснаците и американците. Все пак благодарение на крал Алфонс Трети, проницателния и обичан монарх, кралството продължаваше да се радва на непрекъснат поток помощи от Запада и мирни визити от Изтока.

Температурата в столицата на Мултавия, бързо откриха Хаскинови, през юни варираше около трийсет и три градуса суха жега, без никакви дъждове, а канализацията беше безразборно бомбардирана и от двете страни между 1939 и 1944 година. Анджела дори си стискаше носа, докато вървеше по каменните улици. „Народният хотел“ твърдеше, че разполага с четирийсет и пет стаи, но в брошурата никъде не беше посочено, че само три от тях бяха с бани и нито една нямаше тапа за ваната. А и храната или по-скоро недостигът на такава... За първи път през живота си Джералд отслабна.

На младоженците им предстоеше да открият, че Мултавия не можеше да се похвали с каквito и да е забележителности, художествени галерии или оперни театри, достойни за отбелязване, а затънтената провинция беше по-плоска и безинтересна дори от блатата на Кембриджшир. Кралството не граничеше с море, а единствената река, Плоц, течеше от Германия към Русия, затова никой от местните нямаше доверие в нея.

В края на медения си месец Хаскинови с огромно удоволствие научиха, че Мултавия няма национална авиокомпания и се прибраха живи и здрави с Британските държавни авиолинии. Това щеше да е краят на преживяванията на Джералд в Мултавия, ако не беше онази канализация или по-скоро отсъствието ѝ.

Щом Хаскинови се върнаха в Хъл, Джералд прие работата на помощник в инженерния отдел на градския съвет. Първото му назначение беше като трети инженер със специални отговорности за градската канализация. Повечето амбициозни млади мъже биха се отнесли към подобно назначение като към поредното стъпало в стълбицата на живота. Джералд обаче го прие другояче. Той бързо осъществи контакти с всички водещи канализационни фирми, с техните съветници и конкурентите им в други компании от графството.

След две години беше в състояние да представи пред комисията на тъста си доклад, който показваше как комитетът би могъл да спести значителна сума от парите на данъкоплатците, като преустрои канализационната система.

Комисията беше впечатлена и реши да изпълни препоръките на господин Хаскинс и в същото време го назначи за втори инженер.

Това беше първият път, когато Уолтър Рамсботъм се кандидатира за съветник. Той не беше избран.

Когато след три години мрежата от малки тунели и водопроводни тръби беше завършена, усърдието на Джералд беше възнаградено с поста заместник градски инженер. През същата тази година неговият тъст беше избран за кмет, а Уолтър Рамсботъм стана съветник.

Градските съвети из цялата страна вече смятаха Джералд за експерт, чието мнение има тежест при всякакви проблеми с канализацията. Това предизвика непочтителна обмяна на вицове на всяка вечеря на Ротъри клуб, на която присъстваше той, но независимо от всичко го приветстваха като водещ авторитет в тази област, или по-точно в канализацията.

Когато през 1966 общината на Халифакс реши да направи търг за изграждането на нова канализационна система, първият, с когото се консултираха, беше Джералд Хаскинс и така Йоркшир се превърна в единственото място на земята, където пророк беше признат в собствената си страна.

След като прекара един ден в Халифакс с градския главен инженер и видя колко средства са необходими за новата канализация, Джералд отбеляза пред съпругата си не за първи път:

— Мръсотията и парите са като дупе и гащи.

Именно Анджела обаче прояви проницателност и видя възможността за печалба с минимален риск. През следващите няколко дни Джералд обмисли предложението на съпругата си и когато отиде в Халифакс следващата седмица, първата му работа беше не да посети камарата на общината, а банка „Мидланд“. Банка „Мидланд“ не беше избрана произволно; управителят ѝ беше и председател на плановата комисия на съвета на град Халифакс.

Двамата джентълмени сключиха взаимоизгодна сделка и с благословията на банката Джералд си подаде оставката като заместник градски инженер, за да основе частна компания. Когато представи офертата си в конкуренция с няколко големи лондонски организации, никой не се изненада, че Хаскинс от Хъл бе избран единодушно от плановата комисия.

След три години Халифакс имаше чудесна нова канализация, а банка „Мидланд“ — удоволствието да обслужва фирменията сметка на Хаскинс.

През следващите петнайсет години Честър, Рънкорн, Хъдърсфийлд, Дарлингтън, Макълсфийлд и Йорк общо и поотделно бяха доволни от услугите, предоставени им от Джералд Хаскинс и публичната компания с ограничена отговорност „Хаскинс & Компания“.

После „Хаскинс & Компания (Интернешънъл)“ започна да сключва договори с Дубай, Лагос и Рио де Жанейро. През 1983 г. Джералд получи от благодарното правителство Наградата на кралицата за заслуги в индустрията, а година по-късно беше обявен от признателния монарх за кавалер на Ордена на Британската империя.

Церемонията се проведе в Бъкингамския дворец през същата година, когато крал Алфонс Трети от Мултавия почина и беше наследен от сина си, крал Алфонс Четвърти. Новокоронованият крал реши, че е крайно време да бъде направено нещо относно канализационните проблеми на Теске. Последната воля на баща му бе да не се налага народът му да понася повече тези непристойни миризми и крал Алфонс Четвърти нямаше намерение да завещава този проблем на своя син.

След продължително просене и заеми от Запада и доста визити и преговори с Изтока новопомазаният монарх реши да обяви официален търг за изграждането на нова канализационна система в столицата на кралството.

Документът за търга, който описваше подробните изисквания на няколко страници и изброяваше проблемите, пред които би се изправил всеки инженер, решил да се заеме с работата, тупна на масите в съвещателните зали на повечето водещи световни инженерни компании. След като документите бяха разгледани под лупа и възможностите за печалба претеглени, крал Алфонс Четвърти получи само няколко отговора. Въпреки всичко той будуваше по цели нощи, преценявайки достойнствата на трите най-добри заинтересовани компании. Кралете също са хора и когато Алфонс разбра, че преди двайсет и пет години Джералд бе изbral Мултавия за медения си месец, това наклони везните. Преди да се предаде на съня същата сутрин, Алфонс Четвърти вече беше решил да предпочете оферата на „Хаскинс & Компания (Интернешънъл)“.

По този начин Джералд Хаскинс посети за втори път Мултавия, но вече придружен от строителен инженер, трима чертожници и

единайсет инженери. Той получи частна аудиенция с краля и го увери, че работата ще бъде свършена навреме за уговорената цена. Освен това сподели колко се радва, че отново е в страната. Въпреки това, когато се върна в Англия, увери съпругата си, че в Мултавия все още няма кой знае какви забавления, достойни да бъдат споменати.

Няколко години по-късно, след сериозни пазарльци по увеличените цени на материалите, Теске се сдоби с една от най-добрите канализации в Централна Европа. Кралят беше доволен, макар че продължи да се оплаква как „Хаскинс & Компания“ са надхвърлили първоначално договорената цена. На няколко пъти трябаше да се обяснява на монарха терминът „непредвидени разходи“, който пък осъзна, че самият той на свой ред трябва да оправдава допълнителните двеста и четирийсет хиляди лири разходи пред Изтока и да ги „заеме“ от Запада. След много завоалирани заплахи и адвокатски уведомления за щети „Хаскинс & Компания“ си получиха последния транш, но не и преди кралят да получи допълнителна помощ от британското правителство — плащане, в което посредничиха банка „Мидланд“ на Слоун стрийт, която прехвърли сумата в банка „Мидланд“, Хай стрийт, Хъл, преди Мултавия да сложи ръце на парите. По този начин, обясни Джералд на съпругата си, се разпределяха повечето помощи от чужбина.

Историята на Джералд Хаскинс и канализационните проблеми на Теске можеше да свърши дотук, ако британският външен министър не беше решил да направи визита в кралство Мултавия.

Основната цел на европейската обиколка на външния министър бяха Варшава и Прага, за да се види отблизо как гласността и перестройката работят в тези страни. Но когато откри колко голяма помощ беше отпусната на Мултавия и след като му бе обяснена ролята й като буферна държава, външният министър реши да приеме отдавнашната покана на крал Алфонс и да посети малкото кралство. Подобни визити в по-малки страни обикновено се провеждаха в някая зала на летището — навик, който британските външни министри бяха

усвоили от Хенри Кисинджър, а по-късно от другаря Горбачов. Но не и този път. Прецениха, че Мултавия заслужава цял един ден.

Тъй като в хотелите беше настъпило незначително подобрене от медения месец на Джералд, външният министър беше поканен да отседне в двореца. Кралят го помоли да вземе участие само в две официални мероприятия по време на краткия си престой: откриването на новата канализационна система на столицата и тържествения банкет.

Щом външният министър се съгласи, монархът покани Джералд и съпругата му на церемонията по откриването — на техни собствени разноски. Когато денят на откриването настъпи, външният министър произнесе подходяща за случая реч. В началото той поздрави Джералд Хаскинс за забележителната работа в духа на великите традиции на британската инженерна мисъл, а после похвали Мултавия за отличнатаоценка при избора на британска компания. Той пропусна да спомене факта, че в крайна сметка британското правителство беше гарантирано със свои средства целия проект. Джералд обаче беше трогнат от думите на външния министър и сподели това с него, след като той дръпна лоста, който отваряше вратата на първия шлюз.

Същата вечер в двореца се състоя банкет за над триста гости, между които посланическият корпус и няколко водещи британски бизнесмени. Последваха вечните речи за „исторически връзки“, ролята на Мултавия в англо-съветските отношения и „специалните връзки“ с британското кралско семейство.

Връхната точка на вечерта обаче настъпи след речите, когато кралят обяви две церемонии. Първата беше награждаването на външния министър с Ордена на пауна (Втора степен).

— Най-високото отличие, което един гражданин без благороднически произход може да получи — обясни кралят пред съbralото се множество, — тъй като Орденът на пауна (Първа степен) е запазен за кралски особи и държавни глави.

После кралят обяви втория отличен. Орденът на пауна (Трета степен) се даваше на Джералд Хаскинс, Кавалер на Британската империя, за работата му по канализационната система на Теске. Джералд беше изненадан и с удоволствие стана от мястото си, за да отиде при краля, който се наведе, за да му окажи голям златен синджир, инкрустиран със скъпоценни камъни с различен цвят и големина.

Джералд направи две почтителни стъпки заднишком и се поклони ниско, а външният министър му се усмихна окуражително от мястото си.

Джералд беше последният чужд гост, който напусна банкета тази вечер. Анджела, която си беше тръгнала сама преди повече от два часа, вече спеше, когато той се върна в хотелската им стая. Джералд оставил верижката на леглото, съблече се, облече си пижамата и след като провери дали съпругата му не се е събудила, си окачи отново верижката.

Изправи се и в продължение на няколко минути се съзерцава в огледалото в банята. Нямаше търпение да се приbere у дома.

На мига щом се върна в Хъл, Джералд продиктува писмо до Форин Офис. Поиска разрешение да носи новия си медал в случаите, когато в долния десен ъгъл на поканата пише да се носят ордените и медалите. Форин Офис надлежно отправи запитването до Двореца, където кралицата, далечна братовчедка на крал Алфонс Четвърти, отговори положително на молбата.

Следващото официално събитие, на което Джералд имаше възможността да носи Ордена на пауна, беше церемонията по встъпване в длъжност на кмета, която се провеждаше в залата на кметството на Хъл, предшествана от вечеря в общината.

Джералд се върна от Лагос специално за повода и още преди да си облече смокинга, не можа да се сдържи да не се полюбува на Ордена на пауна (Трета степен). Отвори кутията, в която пазеше това ценно притежание и не можа да повярва на очите си: златото беше потъмняло, а един от камъните сякаш всеки момент щеше да падне. Госпожа Хаскинс прекъсна тоалета си, за да хвърли един поглед на ордена.

— Не е златен — заяви с простота, която би спряла на мига Международния валутен фонд.

Джералд не отговори и бързо залепи разхлабения камък с „Аралдит“, но трябваше да признае, че изработката не би издържала на по-критичен оглед. И двамата не отвориха дума по темата, докато пътуваха към залата на кметството.

Някои от гостите по време на вечерята в чест на кмета проявиха любопитство към историята на Ордена на пауна (Трета степен) и въпреки че Джералд беше повече от доволен да обясни как е получил

отличието и официалното разрешение на кралицата да го носи на определените случаи, той почувства, че един-двама от неговите колеги ни най-малко не изпитваха благоговение към загубилия блясъка си паун. Освен това смяташе, че е извадил лош късмет да седи на една маса с Уолтър Рамсботъм, вече заместник-кмет.

— Предполагам, че трудно ще се оцени истинската му стойност — изрече Уолтър, взрян пренебрежително във верижката.

— Определено ще е трудно — отвърна твърдо Джералд.

— Нямах предвид паричната стойност — поясни бижутерът и се подсмихна. — Никой не би се затруднил. Говорех за сантименталната стойност, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Джералд и се опита да смени темата.

— Мислиш ли, че додобра ще станеш кмет?

— Според традицията — поясни Уолтър — заместникът наследява кмета, ако той не се кандидатира за още една година. А ти, Джералд, не се съмнявай, че ще се погрижа да седиш на централната маса по време на тържеството. — Уолтър замълча. — Верижката на кмета, знаеш, е от четиринайсеткаратово злато.

Тази вечер Джералд напусна рано банкета, решен да направи нещо по въпроса с Ордена на пауна, преди Уолтър да стане кмет.

Никой от приятелите му не би го описал като екстравагантен и дори съпругата му беше изненадана от пристъпа на суетност, който последва. В девет часа на следващата сутрин той се обади в офиса си, за да предупреди, че няма да ходи на работа този ден. После хвана влака за Лондон, за да посети Бонд стрийт и по-специално един известен бижутер.

Вратата на магазина на Бонд стрийт отвори охраната — бивш сержант, сега пенсионер. Още с влизането си Джералд каза за какво е дошъл на високия слаб джентълмен в черен костюм, който пристъпи напред, за да го посрещне. После джентълменът го заведе до кръглия стъклен щанд в средата на магазина.

— Нашият господин Пулинджър ще дойде веднага — увери го той.

Само след минута-две експертът по скъпоценни камъни на „Аспри“ дойде и с радост се съгласи да оцени Ордена на пауна (Трета

степен). Господин Пулинджър положи верижката на черна кадифена възглавничка, преди да разгледа камъните през малка лупа.

След един бегъл поглед той се намръщи с разочарованието на човек, спечелил трета награда по стрелба на пристана на Блекпул.

— Е, колко струва? — без заобикалки попита Джералд, след като бяха изтекли няколко минути.

— Трудно е да се определи стойността на нещо толкова... — Пулинджър се поколеба — необично.

— Камъните са стъклени, а верижката месингова, това ли се опитвате да кажете, момко?

Господин Пулинджър го погледна по начин, който говореше, че самият той не би могъл да се изрази по-стегнато и точно.

— Вероятно бихте могли да получите няколкостотин паунда от някой колекционер на ордени, но...

— О, не — възрази Джералд, обиден. — Нямам намерение да го продавам. Целта на идването ми в Лондон е да проверя дали можете да направите *копие*.

— Копие? — невярващо попита експертът.

— Да — отговори Джералд. — Първо, искам всеки камък да бъде заменен със съответния на цвят скъпоценен камък. Второ, очаквам обковът да впечатли дори херцогиня. И трето, изисквам най-добрият ви златар да направи верижката от ни повече, ни по-малко осемнайсеткаратово злато.

Експертът от „Аспри“, въпреки годините работа с клиенти от арабския свят, не можа да прикрие изненадата си.

— Няма да е евтино — произнесе тихо той. В „Аспри“ очевидно не одобряваха думата „евтино“.

— Не съм се и съмнявал — каза Джералд, — но трябва да разберете, че това е изключително ценна награда за мен. За кога би могла да е готова офертата?

— Месец, шест седмици най-много — отвърна експертът.

Джералд замени плюшения килим на „Аспри“ за канализацията на Нигерия. Когато долетя в Лондон след малко повече от месец, той отиде до Уест Енд, за да се срещне отново с господин Пулинджър.

Бижутерът не беше забравил за Хаскинс и странната му поръчка и бързо извади от книгата с поръчките грижливо сгънато листче. Джералд го разгъна и бавно прочете офертата. Материали за поръчката

на клиента: дванайсет диаманта, седем аметиста, три рубина и един сапфир, всички с идеален цвят и от най-високо качество. Паун, изсечен от слонова кост и оцветен от специалист. Цялата верижка да бъде излята от най-доброто осемнайсеткаратово злато. Най-отдолу пишеше: „Двеста и единайсет хиляди паунда — без ДДС“.

Джералд, който не би се поколебал да се пазари за суми от порядъка на няколко хиляди паунда за материали за покрив или за наема на тежки машини, или дори за сроковете за плащане, просто попита:

— Кога ще мога да го взема?

— Не може да се каже със сигурност колко време ще е необходимо да се изработи такова изящно бижу — отговори господин Пулинджър. — Опасявам се, че намирането на подходящите по цвят камъни ще отнеме известно време. — Той замълча. — Надявам се също, че нашият главен бижутер ще е свободен да работи по тази поръчка. Напоследък е зает с изработването на подаръци, поръчани от кралицата за предстоящата ѝ визита в Саудитска Арабия, затова мисля, че едва ли ще бъде готов преди края на март.

Точно навреме за следващия кметски банкет, помисли си Джералд. Съветник Рамсботъм нямаше да може да му се подиграва този път. Четирийсеткаратово злато, а?

Канализацията в Лагос и Рио де Жанейро работеше безотказно много преди Джералд да успее да се върне в „Аспри“. И можа да види уникалния орден само няколко седмици преди встъпването в длъжност на новия кмет.

Когато господин Пулинджър показа на клиента си завършеното произведение, йоркширецът ахна от радост. Орденът беше толкова великолепен, че Джералд реши да купи от „Аспри“ перлена огърлица за съпругата си, за да си осигури мълчанието ѝ.

Когато се върна в Хъл, изчака да мине вечерята, за да отвори зелената кожена кутия от „Аспри“ и да я изненада с новия орден.

— Достоен за монарх, момиче — увери я той, но вниманието на Анджела беше погълнато от перлите ѝ.

След като Анджела отиде в банята, съпругът ѝ продължи да се любува още известно време на красивия орден, толкова изкусно

изработен и превъзходно шлифован, преди накрая да затвори кутията. На следващата сутрин с неохота занесе бижуто в банката и обясни, че трябва да се съхранява на сигурно място в трезора, тъй като ще го изнася един, може би два пъти годишно. И не можа да устои да не покаже обекта на възхищението си на управителя на банката, господин Седжли.

— Без съмнение ще го сложите в деня на избора на нов кмет — поинтересува се господин Седжли.

— Ако ме поканят — отвърна Джералд.

— О, убеден съм, че Рамсботъм ще иска старите му приятели да присъстват на церемонията. Особено ти, така мисля — добави без повече обяснения.

Джералд прочете на съпругата си новината от рубриката на „Таймс“, посветена на кралското семейство:

— От Бъкингамския дворец обявиха, че крал Алфонс Четвърти от Мултавия ще направи официална визита във Великобритания между 7 и 11 април.

— Чудя се дали ще имаме възможността да се срещнем с краля отново — каза Анджела.

Джералд замълча.

Въсъщност господин и госпожа Джералд Хаскинс получиха две покани във връзка с официалното посещение на крал Алфонс — едната за вечеря с краля в „Клариджис“ — лондонското посолство на Мултавия не беше достатъчно голямо за събитието, а втората дойде ден по-късно с куриер от Бъкингамския дворец.

Джералд беше на седмото небе. Орденът на пауна явно щеше да има три изяви в един месец, тъй като посещението им в двореца щеше да е десет дни преди встъпването в кметската длъжност на Уолтър Рамсботъм.

Държавната вечеря в „Клариджис“ беше паметна и въпреки че там присъстваха стотици други гости, Джералд все пак успя да се види за миг с домакина си, крал Алфонс Четвърти, който, за негово удоволствие, не можа да откъсне очи от Ордена на пауна (Трета степен).

Посещението в Бъкингамския дворец седмица по-късно беше второ за Анджела и Джералд, тъй като първото беше през 1984 година по повод на награждаването на Джералд с отлицието Кавалер на Ордена на Британската империя. Обличането отне на Джералд почти толкова време, колкото и това на съпругата му. Известно време той се суети с яката, за да се вижда в целия му блъсък Орденът на Британската империя, докато Орденът на пауна прилягаше на раменете му. Беше помолил шивача си да пришие няколко гайки на фрака, за да не се налага непрекъснато да наглася ордена.

Когато Хаскинови пристигнаха в Бъкингамския дворец, те последваха тълпата окичени с отлиния мъже и короновани с тиари дами до залата за официални вечери, където един лакей подаваше на всеки гост картичка с разположението на местата за сядане. Джералд отвори своята и видя стрелка, която сочеше към името му. Той хвана съпругата си за лакътя и я поведе към местата им. Забеляза как Анджела извръща глава след всяка тиара.

Макар че седяха на известно разстояние от централната маса на Нейно Величество, все пак от лявата страна на Джералд бе настанен далечен родственик на кралското семейство, а от дясната — министърът на земеделието. Той беше повече от доволен. Въщност цялата вечер мина почти неусетно и Джералд започваше да си мисли, че честването на новия кмет щеше да представлява нещо като антикулминация. И все пак си представяше как съветник Рамсботъм се възхищава на Ордена на пауна (Трета степен), докато слуша разказа му за вечерята в Двореца.

След два тоста и два национални химна кралицата се изправи. В обръщението си към тристате гости тя говори с топлота за Мултавия и с обич за далечния си братовчед, краля. Нейно Величество добави, че се надява да посети кралството в близко бъдеще. Думите й бяха посрещнати със силни ръкопляскания. После тя завърши речта си, като заяви, че иска да връчи две отлиния.

Кралицата направи крал Алфонс Четвърти рицар на Кралския викториански орден, а посланика на Мултавия в двора на Сейнт Джеймс Кавалер на същия орден — лични отлиния на монарха. Беше отворена кутия в кралско синьо и двата ордена бяха окичени на раменете на удостоените. Веднага щом кралицата приключи с

официалното си задължение, крал Алфонс се изправи, за да отвърне на свой ред на жеста.

— Ваше Величество — продължи той, след като изказа обичайните формалности и благодарности, — аз също бих искал да дам две награди. Първата е за англичанина, който се отличи със забележителната си служба в страната ни и със знанията и усърдието си. — Кралят погледна към Джералд. — Човек — продължи той, — който извърши подвиг в санитарното инженерство, с какъвто всяка нация по света би се гордяла. Откриването, Ваше Величество, беше направено от вашия външен министър. Ние в столицата Теске ще му бъдем задължени поколения напред. Ето защо връчваме на господин Джералд Хаскинс Ордена на пауна (Втора степен).

Удостоеният с тази чест не можеше да повярва на ушите си.

Бурни ръкопляскания поздравиха втрещения Джералд, докато отиваше към Техни Величества. Той застана неподвижно зад столовете на кралицата на Англия и краля на Мултавия. Кралят се усмихна на новия носител на Ордена на пауна (Втора степен), докато двамата си стиснаха ръцете. Но преди да му връчи новото отличие, крал Алфонс се наведе и с известно затруднение свали от раменете на Джералд Ордена на пауна (Трета степен).

— Вече нямаете нужда от него — прошепна той в ухoto му.

Джералд проследи ужасен как безценната му вещ изчезна в червена кожена кутия, отворена за случая от частния секретар на краля, който стоеше зад своя суверен. Той продължи да гледа втрещено частния секретар, който или беше дипломат от висок ранг, или не беше посветен в плана на краля, тъй като изражението му не издаваше нищо. Щом великолепната награда беше успешно свалена, капакът на кутията щракна като вратата на сейф с неизвестна за Джералд комбинация.

Той понечи да протестира, но остана безмълвен.

После крал Алфонс извади от друга кутия Ордена на пауна (Втора степен) и му го окачи. Загледан в безличните стъклени камъни, Джералд се поколеба малко, преди да отстъпи спънато една крачка назад, после се поклони и се върна на мястото си в голямата зала. Не чу ръкоплясканията, които го съпроводиха, единствената му мисъл беше как би могъл да си върне златната верижка веднага щом

свършеха речите. Той се отпусна с прегърбени рамене на стола до съпругата си.

— А сега — продължи кралят — искам да дам едно отлиchie, което не е връчвано на никого след смъртта на баща ми. Орденът на пауна (Първа степен), който имам специалното удоволствие да връча на Нейно Величество кралица Елизабет Втора.

Кралицата стана от стола си и частният секретар за пореден път пристъпи напред. В ръцете си държеше същата червена кутия, в която лежеше плътно затворена безценната вещ на Джералд. Кутията бе отворена отново, кралят извади разкошния орден и го постави на раменете на кралицата. Скъпоценните камъни заблестяха на светлината на свещите и гостите ахнаха от абсолютното великолепие на бижуто.

Джералд беше единственият човек в залата, който знаеше истинската му стойност.

— Е, винаги си казвал, че е достойно за монарх — отбеляза съпругата му, като докосна перлената си огърлица.

— Да — отвърна Джералд. — Но какво ли ще каже Рамсботъм, когато види това? — добави тъжно, като опипа Ордена на пауна (Втора степен). — Веднага ще разбере, че не е истински.

— Не виждам какво значение има — рече Анджела.

— Какво искаш да кажеш, момиче? — попита Джералд. — Ще се превърна в посмешище в деня на стъпване в длъжност на новия кмет.

— Трябва да започнеш да четеш вечерните вестници, Джералд, и да престанеш да се оглеждаш във всяко огледало, и тогава ще разбереш, че Уолтър няма да стане кмет тази година.

— Няма да стане кмет? — повтори Джералд.

— Не. Сегашният реши да изкара още един мандат, затова Уолтър няма да стане кмет до додатък.

— Вярно ли е? — попита Джералд с усмивка.

— И ако си мислиш онова, което си мисля, че си мислиш, Джералд Хаскинс, този път ще ти струва тиара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.